

Kerstin Askö

Eldsjal och hängiven polskedansare

Kerstin Askö har avlidit 73 år gammal. Hennes närmaste är dottern Sylvie med familj och syskon med familjer.

“Tag gärna med instrument och danskor” – texten i begravningsannonsen (DN 1 augusti) kanske fick ett eller annat ögonbryn att höjas men för Kerstins vänner är formuleringen inte särskilt konstig. Sedan Kerstin avslutade sitt yrkesliv 1990 har hon ägnat mycket av sin tid åt dans och folkmusik.

Att hon under en lång rad år kämpade mot en ögonsjukdom som hann göra henne nära nog blind hindrade inte Kerstin från att utöva sina favoritintressen. Dansen och barnbarnen var det hon brann för när lungcancer tog över.

Kerstin föddes i Hudiksvall den 25 december 1930 och växte upp på Lidingö. 1952–1962 bodde hon i USA och hann med jobb, äktenskap, dans och dansutläring innan hon återvände till Sverige.

Dottern Sylvie föddes 1964 och Kerstin var hemmafru i några år. Kurser i jazzbalett på Balettakademien höll dansintresset vid liv. 1972 började hon på Socialhögskolan i Stockholm och arbetade efter examen bland annat som socialassistent, skolkurator i Tyresö, på upptagningshem i Hökarängen och Sköndal.

1980 tog polskorna på allvar plats i Kerstins liv. Efter ett antal kurser på Mälarsalen blev hon en av initiativtagarna till att föreningen Polskedansarna i Stockholm bildades 1982. Eldsjäl med många uppgifter i styrelsen – som programläggare månade hon särskilt om goda spelmän. Hängiven deltagare i stort sett varenda torsdagskväll sedan starten och hedersmedlem sedan 1990.

I början av 1980-talet kom hon också i kontakt med Föreningen Folkmusikhuset på Skeppsholmsgården och har mer än någon kommit att bli föreningens syfte personifierat; att sprida folklig dans, musik och sång. Hon har varit aktiv i styrelse och arbetsgrupper, som dansinstruktör och kursarrangör.

Foto: Roland Seglare.

Kerstin har delat med sig av sin dansglädje till unga och gamla. Själv beskrev hon sig vid ett tillfälle som en “allvarsglad, ljusälskande dansgalning”. Att vi är så många som sörjer nu och saknar Kerstin så mycket beror nog allra mest på hennes ovanligt stora och varma hjärta. Hon hade förmågan att vara en verklig vän.

I en tidningsintervju för några år sedan fick Kerstin frågan: Vad är viktigast i livet?

Hon svarade:

– Att öppet ta emot varje dag...att glädjas åt livet!

Men om dagen bjuder på smärta och sorg?

– Då ska man gråta och dansa!

BEBS VON REYBEKIEL

Kerstins vän

ordförande i Föreningen Polskedansarna